

Knip.... dag meneer

Spel in vier bedrijven

door

ANAND G.M. HUBERT & E. VAN BEEK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KNIP... DAG MENEER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANAND G.M. HUBERT & E. VAN BEEK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jan Blazius: levensgenieter, 38 jaar

Rina Diekens: buurvrouw, 52 jaar

Mary van Alphen: vakantie-"gangster"32 jaar

Kiki van de Wal: vriendin van Mary, 28 jaar

Thomas Diekens: echtgenoot van Rina, 50 jaar

Inspecteur de Leeuw: 30-50 jaar

Agent(e) Robertz: 20-40 jaar.

DECOR:

De eenvoudige 'werk-zit-slaapkamer' van Jan Otto Johan Blazius, schilder en levensgenieter met een uitkering.

In het midden tegen de achterwand een rechthoekige tafel, die tevens dient als tekentafel, met drie rechte stoelen. Kruidenplank - radio en telefoon, erboven links en rechts van deze tafel een raam, met uitzicht op de Maas. Links in de hoek een tekenmap en een stapel kranten. In de linkerzijwand de deur naar de keuken, de vliering en de extra uitgang, alsmede een opklapbed met ombouw, waarop verfpotten, boeken, e.d. Rechtsachter in de zijwand de deur naar de hal en de kelder en rechtsvoor de op-kamerdeur. Tussen deze twee deuren een kleine vitrine met siersteentjes, waarop een doekje ligt. Even rechts van het midden op de voorgrond een plantentafeltje met plant(en) en sierstenen. *(evt. in combinatie met souffleurshok)* Het is zomer in Maashees, een dorp aan de Maas, tussen Venray en het Leukermeer. De klok staat op kwart over vier.

EERSTE BEDRIJF

Een zomer-zaterdagmiddag. De Huiskamer van Jan Blazius heeft meer weg van een atelier. De rechthoekige tafel ligt schuin voorover, gedragen door steunen. Een beschilderd vel papier daarop geeft aan dat Jan aan het werk is. Potten, tubes, kwasten en kranten om zich heen. Hij gebruikt een pandeksel als palet en doet af en toe een paar stappen terug om zijn werk van een afstand te bekijken. Als er geroepen wordt reageert hij zonder opkijken of te stoppen.

Rina (*zij is een warm, sociaal mens. Roept van achter*): J.O.J., ben je thuis?

Jan: Ik ben thuis.

Rina: Kun je even opendoen? Ik heb mijn handen vol.

Jan (*tilt handen op met kwast en palet*): Ik ook, maar ik kom eraan. (*ruggelings richting keukendeur, opent deze met kwast tussen tanden*) Kom erin en maak het je gemakkelijk. (*schildert verder*)

Rina (*schuivelt binnen, tas in ene hand, trommeltje in de andere en een groot pak onder haar arm*): Een mens moest soms eigenlijk drie armen hebben.

Jan: Dat zou inderdaad handig zijn, al vraag ik me af waar die derde arm zou moeten zitten.

Rina: Zal ik dit maar even op bed leggen?

Jan: Ja, da's goed Rina. (*stopt met schilderen*) Oh jee, dat is waar ook, je zou komen theedrinken. Ik ga acuut opruimen.

Rina (*legt spullen op bed*): Waarom staat jouw huis niet wat dichterbij? Mens, ik ben bekaf.

Jan (*ruimend*): Wat heb je nou dan weer allemaal meegesleept?!

Rina: O, van alles en nog wat, dat zie je zo wel, nieuwsgier. (*bij de tafel*) O, wat mooi Jan; is het al af?

Jan (*kijkt mee*): Ik weet het eigenlijk niet. Als ik er over moet nadenken weet ik eigenlijk nooit wanneer ik moet ophouden. (*ruimt dan verder op*) Ik heb vanmorgen vroeg nog even langs de weg gezeten met m'n spullen. Tot een langskomende agent zich afvroeg of ik mijn rotzooi ook weer zou opruimen. Ik kan me daar kwaad over maken

Rina; Dat zou ik maar niet doen. (*duwt hem richting keuken*) Ga jij nou maar eindelijk water opzetten, dan ruim ik de rest wel op. (*Jan af: Rina weet precies waar alles hoort te staan. Als Jan weer opkomt*) Help je me wel even met de tafel? Die is me te zwaar.

Jan: Dat is ook geen vrouwenwerk. (*hij zet de tafel recht*)

Rina: Eigenlijk zou je een echte tekentafel moeten hebben.

Jan: Kom nou Rina, waar zou ik zo'n ding moeten neerzetten? De schuur

is te klein en te donker en in de opkamer is het al vol genoeg.

Rina (*zet stoelen om de tafel*): Je zou op de plaats van je opklapbed ook een stapelbed kunnen zetten; boven slapen en eronder tekenen.

Jan: Ik kijk wel uit, daar slaap ik veel te onrustig voor. Binnen de kortste keren lig ik beneden met een dwarslaesie. Nee, dank je wel.

Rina: Zo, en nou eerst die tas; ga eens even zitten. (*pakt tas van bed*) Kijk eens wat ik gisteren vond. Alsjeblieft, voor je verzameling. (*ze geeft hem een steen*)

Jan (*geheel verrukt*): O, wat prachtig. Zóóhé, wat een schoonheid. Jeetje, waar vond je dit zwerfkind, Rina? (*hij bekijkt en draait de steen alsof het een rauw ei is*)

Rina: Thomas en ik hebben gisteren afscheid genomen van de Maas. We hebben een heerlijke wandeling gemaakt langs de oever en bij de snackbar wat gegeten. Op de terugweg langs de ruilverkaveling vond ik hem. Het wemelt daar van de flinten.

Jan: Het zal wel pijn gedaan hebben: afscheid van het maaswater. (*staat op*) Maar jij bent tenminste gered van het lijden der vertrapping, mooie steen. (*legt de steen bij de andere op het plantentafeltje*) Hier leg ik je neder, waak over je en doop je: Rina.

Rina: Dat bedoel ik nou precies, J.O.J. (*krijgt een brok in haar keel*) Het is niet alleen een afscheid van het water, maar van zijn oevers, de begroeiing. Ja, ook van die eeuwenoude stenen (*pauze*) ... en van jou, J.O.J.. (*de fluitketel fluit*)

Jan (*met opgestoken vinger*): Hoort, als de natuur roept.... (*af keuken*)

Rina (*snuit haar neus en loopt naar de steen, die ze nog eenmaal in de hand neemt*) ..Als de natuur roept... O, hier ben je veilig en kun je zijn, in stilte. (*legt hem weer neer en loopt naar het vitrinekastje*) ...met al je lieve kleine broers en zusjes. Niet half zo mooi ben ik, met al mijn geklets (*beweegt zich naar het rechterraam. Een scheepshoorn meldt zijn aanwezigheid*)

Jan (*op met twee glazen thee*): Hoor, de 'Waterlelie' zegt je ook gedag. Thee, Rina! (*gaat zitten*)

Rina (*legt een hand op zijn schouder in het voorbijgaan*): Hoe weet je dat het de 'Waterlelie' is?

Jan (*roert zijn thee*): De 'Waterlelie' is meestal de laatste die voor het weekend binnenloopt. Dan is het werk gedaan; zij rust uit en wordt vertroeteld.

Rina: En dan te bedenken dat ik hier gekomen ben om jou te vertroetelen, voor de laatste keer. In plaats daarvan zit ik te sippen over mijn eigen verdrietje. (*pakt het trommeltje*) Hier, iets lekkers voor bij de thee.

Jan: Ja. Ha, lekker. every time we say goodbye, we die a little, Rina. Hé,

(in he trommeltje kijkend) ben je weer aan het bakkerellen geweest?

Rina: Dat mag ik nou zo graag doen. Het doet me goed om jullie te zien smullen. *(drinkt)*

Jan: Hoezo, jullie?

Rina: Jij en Thomas. Als hij uit zijn werk kwam vroeg hij vaak: 'wat heb je vandaag gebrouwen, Rina?' en dan riep ik: 'Verrassing!'

Jan *(na een pauze)*: En nu niet meer!

Rina: Hoe bedoel je?

Jan: Vraagt hij dat nu niet meer?

Rina: Ach, natuurlijk wel, maar toch is het anders geworden. Vind je het gek, zeven en twintig jaar op hetzelfde kantoor; dezelfde mensen; dezelfde moeilijke, hoogdravende taal en altijd over de ellende van een ander. Nee, werken bij het gerecht stompt je af. Je krijgt een sombere kijk op 't leven. *(zucht)* Het is niet anders.

Jan: Ik weet het niet Rina, misschien is het toch een beetje anders. Misschien ligt het eraan waar je naar kijkt. Misschien moet je je realiseren dat er evenveel fijne en positieve ervaringen zijn als negatieve. *(staat op en loopt naar het linkerraam)* Kijk nu eens naar de Maas: al honderden jaren staat hij op de kaart en duizenden malen per jaar wordt zijn naam genoemd, maar toch is hij elke minuut anders. *(bewonderend)* Nieuw. We kijken teveel naar de contouren en te weinig naar de kern. Misschien is dat wel de reden waarom we het altijd moeilijk hebben met afscheid nemen.

Rina: Mensen zijn dwaze schepsels en zo veranderlijk. Het enige dat niet verandert is de liefde, die blijft altijd dezelfde. Maar waarom stellen we daar toch altijd zoveel voorwaarden aan?!

Jan: Wist ik het maar, dan kon je het misschien gemakkelijker veranderen. *(loopt naar het plantentafeltje, speelt met de steen van Rina)* Mijn ouders hadden daar ook altijd de mond van vol 'Liefde moet' en 'God heeft het zo gewild', zeiden ze dan, maar ze herkenden de haat in zichzelf niet, laat staan dat ze daar vrede mee hadden.

Rina: Ik maak me toch een beetje zorgen om jou, J.O.J.. Wie zal er nu zo af en toe bij jou zijn als wij verhuizen?

Jan *(legt steen terug. Dan naar Rina, met een arm om haar heen)*: Jij gaat met Thomas in Groningen wonen om jullie eigen leven richting te geven. In mijn leven is dat maar een kleine verandering. Maak je geen zorg, Rina, het bestaan zorgt voor ons allemaal, perfect zelfs. *(dan ontwapenend)* Hé, je hebt me nieuwsgierig gemaakt.

Rina: IK? Waarmee?

Jan *(wijst)*: Met dat grote pak daar! *(lacht)*

Rina: Nou, zie je nou? Ik was het alweer kwijt. *(beiden richting bed)* J.O.J., ik wil je dit kado doen, omdat ik vind dat je wat meer van jezelf

moet laten zien. Je leidt zo'n ingetogen leven, terwijl iedereen van je zou kunnen genieten. Maar ze kennen je niet en daar wilde ik iets aan doen.

Jan (*doet gek uit verlegenheid*): Spannend.... ik heb al een strijkplank, hoor. (*pakt uit. Dan verhaasd*) Jee Oh Jee?

Rina: En ik doop jou: J.O.J., omdat je altijd een verrassing voor me bent geweest.

Jan: J.O.J.? Dat zijn mijn voorletters: Jan-Otto-Johan. (*lacherig*) Dat is zeker 'n bord voor boven de voordeur?

Rina: Ja, of hier. (*wijst naar de zaal*) aan de zijkant, dan kan iedereen die langs komt zien, waar je woont.

Jan (*lacht harder*): Jee oh Jee: mijn huis heeft een naam. Heel toepasselijk, Rina, er kan hier van alles gebeuren: Jee oh Jee! Bedankt hoor! (*legt de plank op het bed, zoent Rina*) O, ik móét je even vasthouden, hoor. (*omhelsing, dan het hoofd van Mary voor het rechterraam, die weer wegduikt*)

Rina: O, J.O.J., wat zal ik je missen. Ik moet nu maar gaan, want ik krijg het weer te kwaad. Er is trouwens nog een boel te doen voor we weg kunnen morgen (*blik op de klok*) en het is nu al bijna vijf uur.

Jan (*stil geworden*): Verhuizen doe je toch niet op Zondag?

Rina: Nee, malle vent, we gaan morgen alleen maar schoonmaken en dan blijf ik meteen op de nieuwe stek. Thomas verhuist de spullen.

Jan: Nou, dat was het dan, hè? (*hartgrondig*) Verdomme! (*herstelt zich dan*) Nou, het ga je goed hé. Pas een beetje op jezelf. (*Rina zegt niets, zwaait nog even als ze afgaat*) Rina, je vergeet je tas.

Rina: Daar zitten nog wat restjes in die ik niet kan meenemen. (*verdrietig*) Dag...

Jan (*kijkt haar na, steekt een hand op. Pas als ze weg is*): Dag... bedankt. even staat J.O.J. er verloren bij. Pakt - en kijkt in de tas, die hij naar de opkamer brengt. Weer terug speelt hij nog even met de steen van Rina, neemt nog een lekkertje uit de trommel en zet de radio aan. Opnieuw verschijnt het hoofd van Mary voor het raam, maar duikt ook weer weg als J. O. J. opstaat en met het trommeltje links afgaat. Dan geklop op de buitendeur. J.O.J. weer op, gaat op het bed liggen met een boek. Opnieuw geklop, waarop J.O.J. open doet, het boek op bed achterlatend. Gemompel bij de voordeur)

Kiki (*op, gevolgd door Mary en Jan. Gekleed in lange broek met een scheur op de knie, een smerig jasje over haar T-shirt of truitje. De linkerkant van haar gezicht is bebloed, haar linkerarm gekneusd, ze heeft duidelijk pijn*): Ik hoef alleen maar een beetje tot rust te komen, ik ben zo ontzettend geschrokken.

Jan: Natuurlijk mag je dat, ga maar vlug zitten. (*Kiki gaat zitten bij het l.*

raam)

Mary (*maakt een woedende indruk en is kort aangebonden. Zij is gekleed in spijkerpak en T-shirt. Draagt een weekendtas en houdt voortdurend een hand in haar zak*): Als ik dat smoelwerk nog een keer tegenkom ram ik het helemaal open.

Jan: Zal ik wat water halen of willen jullie koffie? (*tegen Mary*) Je mag ook wel zitten hoor.

Mary: Ik blijf liever nog even staan en lopen, dan raak ik die agressie misschien kwijt.

Jan: Ook goed. De koffie is zo klaar hoor. (*links af*)

Mary (*minachtend*): Alweer zo'n meegaande bal, ik krijg wat van die kerels. Hè, ik sterf van de zenuwen.

Kiki (*jammerend*): Ga dan op je kont zitten! Mozes-klote, ik kan m'n poot helemaal niet meer gebruiken.

Mary (*loopt naar fond, kijkt links en rechts (de zaal) de straat in*) Voor de koffie heb je maar één hand nodig.

Kiki: Ja, om m'n gat af te vegen ook. (*met pijnlijke uitdrukking op haar gezicht*) Je ouwehoert lekker.

Mary (*terug van het raam, bij plantentafel, pakt steen op*): Hier, moet je dit zien: Madelief spaart stenen.

Jan (*op. Ziet Mary met de steen in haar hand*): Het is bijna klaar. Houd jij van stenen?

Mary (*met een grijns*): Natuurlijk hou ik van stenen, ik ben er dol op.

Jan (*tegen Kiki*): Wil je misschien je gezicht even wassen, achter?

Kiki: Dat lijkt me een probleem met één hand. Nee, laat maar zitten, dit past wel bij me.

Jan: Als je er niéts aan doet dan... je bent nog te jong om straks met een gerimpeld gezicht vol lidtekens rond te lopen.

Kiki: Oké... oké! Wil jij het even voor me schoonmaken, Mary?

Mary (*tegen J.O.J.*): Waar is de kraan hier? Dan kan ze d'r kop er effe onder houden.

Jan: Als we nou eerst thee drinken, dan is ondertussen het water ook wat afgekoeld. Schaafwonden moet je niet met leidingwater schoonmaken.

Mary (*tegen Kiki*): Het is jouw gezicht. (*gaat bij het r. raam zitten*)

Jan: Oké, eerst thee dus. (*tegen Kiki*) Goh, stumper, wat zie je d'r uit. (*af links*)

Kiki: Waarom doe je zo lullig? Je loopt met een tinnefgezicht rond, niet mooi meer.

Mary (*bits*): Non de ju, màg ik alsjeblijft. Ga jij soms staan lachen na een knokpartij? (*pauze*) Ik mag die gozer niet.

Kiki (*staat op, naar fond, en kijkt naar buiten (zaal)*): Jij mag geen enkele

bink meer. Ze hoeven niet allemaal hetzelfde te zijn. (*pauze*) Hé, laten we proberen of we kunnen blijven slapen. Ik durf vanavond de straat niet meer op.

Mary (*wat vriendelijker*): Je hebt ook wel gelijk. Als ik maar een eind bij hem uit de buurt slaap.

Kiki: Moeten we nog vragen wie die vrouw was? Stel dat ze terugkomt. (*gaat weer zitten*)

Mary: Ik verzin d'r wel wat op. (*als J.O.J. opkomt*) Ik schaam me rot.

Jan (*op met thee*): Niet doen, daar los je geen problemen mee op. Zo, lekkere thee dames.

Kiki: Dat zal me goed doen.

Mary: Ja, hardstikke bedankt meneer, uh..

Jan: Zeg maar J.O.J. hoor.

Mary: J.O.J.?! (*terzijde*) Het kon niet toepasselijker.

Jan: Ja, 'n beetje vreemd is het wel, maar die heb ik van m'n buurvrouw gekregen.

Kiki: De thee'?

Jan: Nee, die naam J.O.J. (*schenkt thee*) Voluit heet ik Jan- Otto-Johan, maar toen ik hier kwam wonen ging Rina me J.O.J. noemen. Gebruiken jullie suiker?

Kiki: Ik liever... (*eigen keus speelster*)

Mary: Doe mij maar... (*idem*)

Kiki: Noemt je vrouw je nu ook zo?

Jan: O, maar ik ben niet getrouwd hoor. Ik vond het gewoon leuk bedacht. Ze was hier zojuist nog om een afscheidskado te brengen. (*staat op*) Kijk, deze plank kreeg ik, om buiten aan de muur te hangen.

Mary: Waarom ben je niet getrouwd?

Jan (*zit weer drinkt, kijkt naar Mary en begint te lachen*): Ik denk dat ze me niet konden vinden.

Kiki: Wie?

Jan (*lacht harder*): De vrouwen... (*pauze*) Ik ben niet zo'n type dat erop uitgaat om een partner te zoeken. Zoiets komt vanzelf op je weg, denk ik.

Kiki: Vergeet het maar. Dan kun je lang wachten. Straks loopt u zelf met een gerimpeld gezicht en dan motte ze je niet meer.

Jan (*giert van het lachen*): Da's 'n goeie. Ja, dat zou kunnen.

Mary (*terzijde*): Op een ouwe fiets moet je het leren.

Jan (*staat op*): Ik zal eens even wat verband halen, want 't water zal nu wel afgekoeld zijn (*richting opkamer*)

Mary: Vindt u het goed als ik even rondkijk, dan voel ik me safer.

Jan: Natuurlijk, ga je gang. (*af*)

Kiki: Hé, je laat me niet alleen, hoor!

Mary (*honnend*): Als jij maar niet 'vanzelf' op zijn weg komt, gebeurt er niks.

Kiki: Je kunt nooit weten, hoor.

Mary (*richting L.*): Ik wil weten waar ik terecht ben gekomen. (*af*)

Jan (*op met verbanddoos*): Nou, dat mag ik ook wel weer eens aanvullen. (*zet doos op tafel*) Zo, en nu m'n watertje (*af L. Kiki loopt angstig naar voor en kijkt de straat (zaal) in. Jan op met een kom en een stropdas, los om de nek. Dan tegen Mary*) ...Ja, kijk maar waar je wilt. (*tegen Kiki*) Is zij altijd zo nerveus?

Kiki: Alleen in de omgeving van mannen. Ze heeft een jeugdtrauma en weet niet hoe ze daarmee moet omgaan, (*pauze*) zei de psycholoog.

Jan (*deft haar gezicht*): Psycholoog??

Kiki (*haastig*): Ja, ik lijk wel een psycholoog.

Jan: Oh... (*het geluid van een passerende ambulance, gevolgd door die van een politie-auto, met sirenes*) en dan ook nog van je fiets getrokken worden. Je zou ze wurgen, die zakken.

Kiki (*gespannen*): Wat moet je met die losse stropdas? (*Jan legt de das om haar hals*)

Jan: Bij gebrek aan een draagdoek en zo kan je arm ook rusten. Zo, en nu je gezicht even wassen. Het zal wel wat prikkelen. Ik heb er wat zeezout ingedaan, dat werkt desinfecterend.

Kiki: Auw, verdomme, dat bijt. (*toch ontspant ze zichtbaar*) Het lijkt wel of m'n hele gezicht in brand staat. (*pauze*) Ben jij soms een dokter?

Jan: Nee, hoezo?

Kiki: Auw, je gebruikt van die dure woorden.

Jan: Zo, nu nog even met het wonderstaafje en klaar is Klara. (*dekt haar af voor het publiek en trekt met een grime-potlood streepjes en puntjes op haar gezicht*)

Kiki: Wat is dat nou weer?!

Jan: Dat is een speciale zalf-pen. Dan trekken de schaafwondjes sneller dicht.

Kiki (*na een pauze*): Hé, dat is lekker.

Mary (*inmiddels opgekomen*): Wàt is lekker?! We zitten mooi in de puree.

Jan: Hoezo? Wat bedoel je, in de puree? (*houdt de pen omhoog, kijkt naar Kiki*) Daar hoort nootmuskaat op. (*lacht*)

Mary: Doe effe normaal J.O.B. (*Kiki lacht*) En wat zit jij nou stom te lachen. (*dan bedachtzaam*) We zijn wel mooi onze fietsen kwijt. Of wou jij vanavond nog naar Venlo lopen?

Kiki (*op haar gemak, meespelend*): Met zo'n arm kan ik toch niet naar de disco.

Jan: Oh jee, daar zeg je wat. En ik kan ook de politie niet bellen om

aangifte te doen.

Mary (*wijzend*): En wat doet die telefoon daar dan?

Jan: Die is afgesloten. Ik kon de rekening niet betalen, maar daar ben ik niet rouwig om, hoor.

Mary (*terzijde*): Ik ook niet. Heb jij misschien een tentje? J.O.B.?

Jan: J.O.Jee was de naam, maar je mag ook Jan zeggen, hoor. Ben je dan ook nog een tent kwijt?

Kiki: We zijn alles kwijt, op onze toiletspullen na. Stelletje rotgosers.

Jan: Nou, dan blijven jullie toch hier slapen. (*wijst*) In de opkamer staat een matras tegen de muur en op de vloering heb ik nog wel een kampeerbed. Als jullie genegen zijn daar genoeg mee te nemen?

Mary: Is daar ook een raam waar je uit kunt klimmen? Ik heb claustrofobie.

Jan: Oh, maar je hoeft niet op zolder te slapen. Dat kan ook niet eens, want daar slaapt al een familie

Kiki (*geschrokken*): Dat had je beter meteen kunnen zeggen. Wie zijn dat dan?

Jan (*met ingehouden pret*): Vader en moeder maasrat, met hun kinderen.

Mary (*overtuigend*): Gatverdamme! Mij niet gezien.

Jan (*lacht*): Wacht maar, ik haal het kampeerspul wel naar beneden, dan kunnen jullie met z'n tweeën in de op-kamer. Als jullie tenminste zelf een beetje ruimte scheppen (*af*)

Kiki (*fluisterend*): Is het mis? Wat is er mis?

Mary (*uiterlijk kalm*): Ik zei toch, we zitten in de puree; een ambulance en een smerisauto.

Kiki (*angstig, paniekerig*): Wat moeten we nou?

Mary: Ik moet eerst die pokkesteen zien kwijt te raken (*haalt een steen uit haar zak, veegt hem schoon met de doek van het vitrinekastje, kijkt rond en legt hem op het plantentafeltje, uit het zicht*)

Kiki: Wat ben jij van plan?! (*naar Mary toe*) Hé, dat kun je niet maken! Ik heb geen zin om....

Mary (*snijdend*):.... hou je bek. Ik heb geen keus. (*Kiki wendt zich af Black out*)

EINDE EERSTE BEDRIJF

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto